

Cronică mondenă

Motto:

*La balul liniștit, de mare gală,
De vrei să plăci frumosului tău Domn,
Trez, poleiește-ți masca facială
Și dinții inverziți de duh de somn.*

Ion Barbu

Gala Premiilor UNITER urmează de zece ani modelul festivităților de decernare a premiilor Oscar, César sau Molière, apropiindu-se de prima prin publicitate și fast, de a doua, prin concepția

vrea să trăiască, măcar o dată pe an, aventura, alături de cei care și-o asumă zilnic, cu toate riscurile ei. Dacă ar fi așa, am vedea aceeași animație în jurul premiilor acordate de alte bresle ale intelectualității, dar lucrurile nu stau deloc astfel. Cititorii, oricâtă pasiune ar pune în urmărirea și promovarea scriitorului preferat, nu-și dau ghes să participe la decernarea premiilor Uniunii Scriitorilor, iar melomanii sunt perfect indiferenți la distincțiile acordate de

mai adesea confirmat, rareori contrariat, niciodată frustrat. M-a interesat spectacolul premierii mai mult decât premiarea spectacolelor. Precum altădată Claymoor, am privit Gala cu ochii cronicarului monden.

Prima impresie, văzându-i reuniți pe profesioniștii scenei și pe amatorii de spectacol, a fost că fiecare dintre cele două categorii încearcă să joace, pentru o seară, rolul celeilalte. Cei din afara breslei arborau ținute extravagante, paradau prin foaier, se salutau

Premiile UNITER - stagiunea 1999-2000

Premiul pentru cel mai bun spectacol: **O scrisoare pierdută** de I.L. Caragiale, regia: Alexandru Tocilescu, Teatrul Național București

Premiul pentru cea mai bună regie: **Anca Bradu - Deșteptarea primăverii** de Frank Wedekind, Teatrul Național Târgu-Mureș, Compania „Tompa Miklós”

Premiul pentru cel mai bun actor: **Ștefan Iordache**, pentru rolul titular din **Barrymore** de William Luce, Teatrul Național București

Premiul pentru cea mai bună actriță: **Oana Pellea**, pentru rolul **Catarina** din spectacolul **Îmblânzirea scorpiei** de William Shakespeare, Teatrul „L.S. Bulandra”

Premiul pentru cea mai bună scenografie: **Helmut Stürmer** și **Lia Manțoc** pentru scenografia spectacolului **Așa este (dacă vi se pare)** de Luigi Pirandello, Teatrul Național Craiova

Premiul pentru critică teatrală: **Alice Georgescu**

Premiul pentru debut: **Marius Chivu**, pentru rolul **Henric al II-lea** din spectacolul **Thomas A Becket** de Jean Anouilh, Teatrul „L.S. Bulandra”

Premiul pentru teatru radiofonic: **59 de minute de așteptare** de Charles Charras, regia: Ion Vova

Premiul „Cea mai bună piesă a anului 2000”: piesa **www.nonstop.ro** de Alina Nelega

Senatul UNITER a acordat

Premiul pentru întreaga activitate - actorului **Ion Lucian**, actriței **Rodica Tapalagă**, regizoarei **Cătălina Buzoianu**, scenografului **Helmut Stürmer**, criticului de teatru **Constantin Paraschivescu**

Premiul de excelență - **Liviu Ciulei**

rafinată a trofeului (realizat de Ion Bitzan) și de a treia, prin circumscrierea în domeniul teatral. Proiectul Galei a avut inițial în vedere o afirmare a solidarității de breaslă, în care decernarea premiilor să constituie un coagulant agrementat cu suspans. În fapt, Gala constituie evenimentul monden cel mai strălucitor al Bucureștiului, la care toată „lumea bună” dă buzna să vadă și mai ales să fie văzută, în speranța că o parte din *glamour*-ul artistic se va răsfrânge și asupra ei. Balurile celor care au agonisit ceva stare, fie ele și „de cristal”, spectacolele cu prețuri exorbitante ale vedetelor internaționale, de la Pavarotti la Chippendales, n-au reușit nici pe departe să polarizeze atâta interes. S-ar părea că publicul pune la inimă destinul culturii autohtone și

Uniunea Compozitorilor. Spectatorii râvnesc însă un loc în stal în preajma vedetelor, iar dacă nu reușesc să facă rost de invitație, urmăresc cu religiozitate la televizor transmisia în direct, care dă festivității dimensiuni naționale mai solemne decât în oricare altă împrejurare, fie și oficială. Săptămânalele au comentat prompt și pe larg evenimentul, insistând asupra premiilor, a compoziției juriilor, a discernământului acestora etc. Fiecare se simte îndreptățit la propriul său palmares (eu nu mai puțin), dar, jocurile fiind făcute, încerc să-mi reprim tentația de a rediscuta și de a redistribui. Personal, am privit juriile de nominalizare, de decizie finală și de atribuire a premiului pentru dramaturgie, reunite în loja oficială, cu înțelegere și simpatie. M-am simțit cel

zgomotos, cu gesturi largi, în timp ce oamenii de teatru se comportau discret, încercând să pară ceea ce nu sunt, adică oameni obișnuiți. Am observat și în alte ocazii cât de dezarmat este actorul atunci când trebuie să improvizeze un text, în loc să interpreteze unul gata scris. O excepție este Ion Caramitru, comper inegalabil, plin de aplomb și de vervă, gata să intre în orice rol, nu în ultimul rând acela de ministru. În schimb, cei mai mulți premiați au oscilat între limbajul fibros și cel patetic. Cei mai mulți dintre profesioniști au fost, pe scenă, spontani și stângaci, în schimb diplomații, directorii și politicienii chemați să înmâneze premiile s-au prezentat atât de studiat, de parcă jucau rolul vieții lor. Două momente au ridicat spectacolul la temperatura marilor

emoții: discursul vibrant și luminos al lui Liviu Ciulei, laureatul Premiului de Excelență, și mica scenetă compusă și jucată cu înfinită artă de Radu Beligan când a înmănat vechiului său partener, Ion Lucian, Premiul pentru întreaga activitate. Oaspeții caselor noastre, Sergiu Cioiu din Canada și Dinu Ianculescu din Germania, au oferit momente de poezie combinată cu

haz de necaz, conform rețetei *made in Romania*. Merită citată poanta lui Dinu Ianculescu: „Un emigrant este cel care a pierdut totul, în afara accentului”. Principesa Margareta, impunătoare și elegantă, a decernat premiul de dramaturgie unei piese cu parfum de Internet: www.nonstop.ro de Alina Nelega.

În decorul foarte bine gândit de arh.

Theodora Dinulescu, a evoluat la percuție, fluier și țambal un grup de artiști de mare talent, între care Marius Mihalache și Ovidiu Lipan-Țândărică, faimos de pe timpul formației Phoenix. Cu toții – premiați, nominalizați, neglijați și asistanți – am plecat acasă simțindu-ne mai importanți.

Adrian Mihalache

Scenariu: călătorii teatrale

Timișoara

„Tinerii

nu vor să fie mari”

Cornel Ungureanu:

Ce v-a determinat să preluați conducerea Teatrului Național, într-o perioadă în care acesta nu avea o situație dintre cele mai roz?

Drumul meu de acasă către revista „Orizont” trecea prin fața teatrului, așa că se întâmpla adesea să-mi cadă privirile pe câte un panou uriaș pe care scria: **Napoleon era fată**. Începuse să-mi fie rușine că trăiesc într-un oraș frumos ca Timișoara, dar în al cărui Teatru Național se jucau asemenea spectacole. Am apelat la o seamă de prieteni (printre alții, la Ovidiu Iuliu Moldovan și la Nicki Wolcz), rugându-i să preia conducerea teatrului. Nu voiau sau nu puteau. Între timp, apăruseră unele dintre cele mai stupide variante de posibili directori. Așa că m-am aruncat în această aventură în disperare de cauză și având promisiunea, din partea aceluiași prieten, că mă vor ajuta. M-am prezentat la concurs cu un proiect de reorganizare a teatrului. Dacă încercarea mea s-ar fi bucurat și de sprijinul (promis) al prietenilor, ar fi fost grozav.

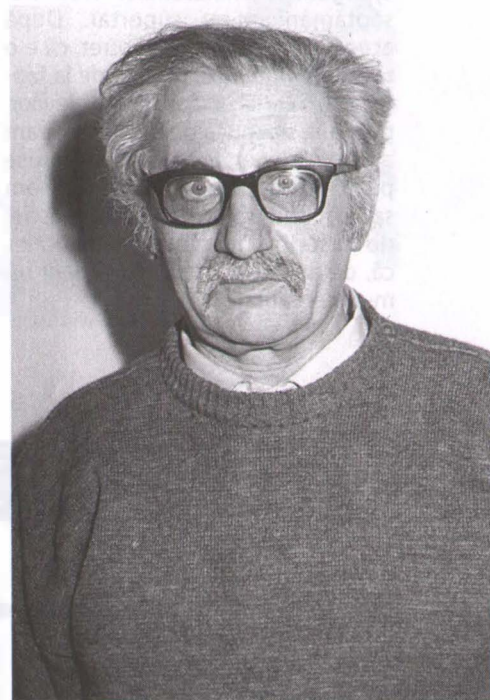
N-ați preluat conducerea unui teatru fără probleme. În plus, sunteți antrenat și în alte activități, aveți și alte proiecte de dus la capăt... sunteți în conducerea unei importante reviste timișorene, sunteți profesor universitar, vă îngrijiți de bunul mers al unei fundații (A treia Europă), conduceți filiala

timișoreană a Uniunii Scriitorilor. Veți putea să le faceți pe toate?

Imposibil. Probabil că, în curând, va veni și sezonul demisiilor. Nu știu încă dacă voi demisiona de la teatru sau de la Filiala Scriitorilor (de la Universitate și de la fundație - sigur nu). Există și cărți pe cale de apariție de care trebuie să am grijă, unele având o importanță fundamentală: „Mitteleuropa periferiilor”, care încearcă schițarea unei altfel de Europe Centrale și de Sud-Est, apoi o **Istorie a literaturii române din secolul al XX-lea**, care trebuie încheiată, apoi teza mea de doctorat despre V. Voiculescu, pe care trebuie să o actualizez ca s-o pot tipări. Sunt, așadar, niște lucruri ce trebuie isprăvite.

V-am întrebat tocmai pentru că știu că aceia care-și asumă responsabilitatea conducerii unui teatru rămân cu prea puțin timp pentru alte activități...

Riguros exact. Necazurile care s-au adăugat în ceea ce mă privește sunt provocate de încrederea mea nelimitată în niște oameni pe care i-am cunoscut cu mult timp în urmă. Speram cu înconștientă adolescență în capacitatea lui Alexa Visarion de a monta la Timișoara **Livada de vișini**, mai ales că tot el pusese aici, în urmă cu treisprezece ani, **Trei surori**. Cunoștea scena, cunoștea, în mare parte, trupa. Am discutat cu el, am schimbat idei. Viziunea lui asupra

spectacolului mi s-a părut magnifică. Mai exista și un proiect cu **Revoluția oarbă** de Leonid Arcade. Ambele premiere ar fi trebuit să aibă loc în septembrie 2000. **Revoluția...** a ieșit, de bine, de rău, **Livada...**, însă, a fost abandonată și preluată, mai apoi, de către Sabin Popescu, care a scos-o cumva la capăt.

Nu credeți că ideea unui concurs de proiecte regizorale, organizat ri-